

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. D. C.**, narozený dne X
t.č. v X
X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2024, č. j. KRPA-263641-11/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 28. 8. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domníval, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku, zda jsou splněny podmínky zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a současně zda není možné přistoupit k uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b tohoto zákona. Domníval se, že toto pochybení bylo způsobeno mimo jiné nedostatečně zjištěným skutkovým stavem.
3. Zajištění dle zákona o pobytu cizinců představuje významný zásah do práva na osobní svobodu, je proto nezbytné, aby správní orgán vyvinul účinnou snahu zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce uznal, že na území pobývá v současné době bez platného pobytového oprávnění, má však za to, že se vždy pokoušel svou nepříznivou pobytovou situaci aktivně řešit a uváděl vážné důvody, které mu ve vycestování brání. Tyto důvody spočívající zejména v délce pobytu na území a významných, především rodinných, vazbách přisvědčují nepřiměřenosti zajištění za účelem vycestování a nevhodnosti tohoto postupu namísto zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
4. Setrval na názoru, že jeho vycestování nebylo možné, aniž by bylo zasaženo do základních práv jak jeho samého, tak i jeho družky a pěti dětí, přičemž tři z nich jsou doposud nezletilé. Žalobce vkládal naděje do návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o povinnosti opustit území, který mu však usnesením ze dne 28. 6. 2024 č.j. 16 A 22/2024-25 nebyl přiznán, ačkoliv se neztotožňuje se závěry soudu, byl si vědom povinnosti je akceptovat a dobrovolně se proto dostavil (dne 19. 8. 2024) na pracoviště žalovaného k řešení své nezáviděníhodné a bezvýchodné situace, což svědčí o tom, že je ochoten se řídit uloženými povinnostmi a z jeho pobytové minulosti nelze usuzovat, že by uložená opatření nerespektoval.
5. Nesouhlasil s tím, že rozhodnutí o zajištění je jediné akceptovatelné řešení. Ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedl, že v případě potřeby je ochoten poskytnout doklad o zajištění ubytování, na adrese žije jeho celá nejbližší rodina včetně nezletilých dětí a z řízení vyplývá, že se na území snaží setrvat primárně, aby mohl realizovat svůj rodinný život, není tak jasné, z jakého důvodu by se neměl na uvedené adrese zdržovat, z jeho výpovědi to rozhodně nevyplývá. K opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvedl, že v době podání vysvětlení si nebyl vědom, že za něj složit finanční záruku může i třetí osoba, otázka byla nevhodně položena, rovněž si nebyl vědom, v jaké výši se finanční záruka pohybuje a že se za splnění podmínek jedná o vratnou částku, proto zástupce žalobce posléze uvedl, že je žalobce ochoten se přizpůsobit zvláštním opatřením. Žalobce měl být dotázán tak, zda je možné, aby za něj finanční prostředky složila jiná osoba, či zda je schopen prostředky na složení záruky obstarat. Co se týče opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

cizinců, žalobce jasně uvedl, že povinnost hlásit se by dodržoval, ze skutkových okolností ani nelze vyvozovat opak, argumentace pobytovou minulostí je proti smyslu úpravy. K opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců poukázal na skutečnost, že žalovanému sdělil místo bydliště nejen svého, nýbrž i celé rodiny, žalobce tak neví, z čeho žalovaný dovozuje nebezpečí, že by se na uvedené adrese nezdržoval. Žalobce se domníval, že zajištění by mělo být používáno pouze jako prostředek ultima ratio, zjištěné okolnosti neodůvodňují jeho použití a žalovaný tak postupoval nezákonně, na místo toho měl přistoupit k uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.

6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil k novému projednání a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný přes výzvu soudu nepředložil své vyjádření k žalobě.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 19. 8. 2024 dobrovolně dostavil k žalovanému za účelem vyřešení své pobytové situace. Lustrací bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, které nabylo právní moci dne 13. 5. 2024, byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a stanovena lhůta k opuštění území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států EU a smluvních států“) do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. od 14. 5. 2024 do 12. 6. 2024, v této lhůtě však nevycestoval a nachází se na území ČR bez platného povolení k pobytu. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku, Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 6. 2024, č. j. 16 A 22/2024-25 odkladný účinek nepřiznal. Žalobce má evidovaný návratový záznam SIS od 14. 5. 2024 do 12. 6. 2024.
9. Žalobce na území ČR pobýval od roku 1993, od 6. 5. 1997 byl držitelem povolení k trvalému pobytu, to mu však bylo pravomocně ukončeno dne 13. 1. 2022 v řízení vedeném pod č. j. OAM-00046/ZR-2020 a byla mu stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od propuštění z výkonu trestu, a to vše z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslnou drogovou trestnou činnost. Žalobce byl dne 4. 1. 2024 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody (osobní svoboda byla omezena dne 24. 4. 2017) a dne 5. 1. 2024 mu byl vydán výjezdní příkaz č. GA0355807 s platností od 5. 1. 2024 do 3. 2. 2024, v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, dne 5. 2. 2024 se dostavil, aby svůj neoprávněný pobyt vyřešil, na základě čehož mu byla již zmíněným rozhodnutím č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249 stanovena další lhůta k vycestování od 14. 5. 2024 do 12. 6. 2024. Dne 22. 4. 2024 žalobce rovněž podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU, tato žádost jej však neopravňuje k pobytu.
10. V rozhodnutí ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 5. 2. 2024 č.j. KRPA-44794-7/ČJ-2024- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

000022-50, byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, správní orgán posuzoval dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zjistil, že se nejedná o dopad nepřiměřený, neboť žalobce se v řízení ke svému soukromému a rodinnému životu nevyjádřil, správní orgán přesto zjistil, že žalobce má na území ČR pět dětí, syn (nar. X) a dcera (nar. X) jsou již zletilí, žalobce má tři nezletilé děti, nicméně byl omezen na osobní svobodě již od 24. 4. 2017 do 4. 1. 2024, po tuto dobu se nemohl žádným způsobem podílet na výchově svých dětí, nejedná se o tak o situaci, kdy by mohly být rodinné vazby nepřiměřeně zasaženy, zároveň je uložena povinnost opustit území, kdy nedochází k vyhoštění žalobce a není mu uložen zákaz vstupu na území ČR, jde o nejmírnější opatření, které lze uložit. Odvolací námitky žalobce ohledně družky a jejich dvou nezletilých dcer, které jsou všechny státními příslušnicemi X, pak byly zcela nekonkrétní a nezpůsobilé vyvrátit shora uvedené závěry, k ostatním potomkům pak tyto námitky ani nesměřovaly. Žalobce byl po dobu sedmi let omezen na osobní svobodě, po celou tuto dobu se rodina obešla bez něj a není důvod, proč by tomu nemohlo být i nadále, žádný zvláštní důvod žalobce neuvedl.

11. Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 6. 2024, č. j. 16 A 22/2024-25 odkladný účinek nepřiznal, shledal, že z hlediska rodinného života žalobce žije ve společné domácnosti s družkou a dvěma dcerami, narozenými r. 2010 a r. 2014, které tak již nejsou nízkého věku, žalobce byl po dobu několika let ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy se dcerám nevěnoval a kdy péči o ně zajišťovala výlučně jejich matka, která tak může činit i nadále, důvody k přiznání odkladného účinku tak neshledal. Ke vztahu žalobce se synem, nar. X, se pak soud nevyjadřoval, neboť žalobce jej v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nezmínil.
12. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 19. 8. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem X, do ČR přicestoval dne 4. 11. 1993. Ve X má rodiče a bratra, v ČR má pět dětí, z toho dvě mají české občanství, se dvěma nejmladšími dcerami v současnosti žije společně se svou družkou. O děti se žalobce stará, potřebují jeho péči, kvůli tomu nemůže vycestovat. Bydlí v družstevním bytě, nájemní smlouvu nemá, byt platí jeho družka. Byl si vědom toho, že mu bylo dne 5. 2. 2024 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území EU, které bylo později potvrzeno odvolacím správním orgánem, nebyl si však vědom, že žalobě proti rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek, ani nevěděl, že mu byla stanovena lhůta na vycestování od 14. 5. 2024 do 12. 6. 2024, nevěděl tak, že se na území nachází neoprávněně. V ČR si přeje zůstat, překážkou vycestování jsou jeho rodinné vazby, finanční prostředky na pobyt ani k vycestování nemá, nepracuje, živí ho družka, ve X mu nic nehrozí, ale nic tam nemá. Na podrobný dotaz k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl, že na adrese, kterou uvedl, má označenou schránku i zvonek, povinnost hlásit se by dodržoval, finanční prostředky na záruku nemá. Na závěr konstatoval, že všem kladeným otázkám rozuměl, zmocněný zástupce nic nenamítal, pouze doplnil, že vzhledem k rodinným vazbám žalobce nemůže vycestovat a přizpůsobí se zvláštním opatřením, dále byl protokol bez námitek podepsán žalobcem i jeho zástupcem.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 19. 8. 2024 byl žalobce zajištěn na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož mu uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a Rady 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „nařízení 2018/1860“). Žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území ČR, má vedený aktivní záznam ze dne 5. 2. 2024 o návratu v SIS dle čl. 3 nařízení 2018/1860, který není spojen se zákazem vstupu, do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. od 14. 5. 2024 do dne 12. 6. 2024, rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo vykonatelné dne 13. 6. 2024, žalobce však nevycestoval, odkladný účinek žalobě nebyl přiznán. K pobytu na území ČR není oprávněn, má podanou žádost o přechodný pobyt, ta jej však k pobytu neopravňuje. Žalovaný vyhodnotil, že zvláštní opatření by nebyla účinná, z jednání žalobce je zřejmé, že nechce vycestovat, již tak mohl opakovaně učinit, na tom nic nemění ani dobrovolné dostavování se ke správnímu orgánu, které považoval za účelové, je dospělý a soběstačný. Okolnostmi rodinného života se správní orgány podrobně zabývaly v rozhodnutí o povinnosti opustit území, kdy je neshledaly dostatečnými ke konstatování nepřiměřenosti, stejně tak soud, který nepřiznal žalobě odkladný účinek. Na území ČR žalobce pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, svou závažnou úmyslnou trestnou činností však o toto oprávnění přišel a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 10 let. Tímto svým úmyslným jednáním se sám odloučil od rodiny, a to na celých 7 let, kdy se nepodílel na výchově svých dětí. Z trestu byl propuštěn o 3 roky dříve, jeho rodina tak musela být na dlouhodobé odloučení zcela jistě zvyklá. Žalobce se do této situace dostal vlastním přičiněním, jeho nynější tvrzení o společném soužití tak žalovaný vnímá jako účelové. Co se týká ekonomické stránky, nájem za bydlení platí jeho družka, která žalobce i živí, sám nepracuje, pro svou rodinu je tak ekonomicky spíše přítěží. Ke zvláštním opatřením za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl následující:

- písm. a) – žalobce sice uvedl adresu, na které se zdržuje a je na ní hlášen, avšak jak uvedl, nemá zde nájemní smlouvu, na území nemá ani žádný majetek, k jeho pobytu ho tak nic neváže, navíc jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude řádně plnit uložené povinnosti, spíše naopak se bude vyhýbat vycestování, v protokolu sám uvedl, že vycestovat nechce,
- písm. b) – složení peněžních prostředků není možné, žalobce sám uvedl, že finanční prostředky na složení záruky nemá, tvrzení zmocněného zástupce lze vnímat jako účelové, výše finanční záruky nebyla stanovena a lze se tak domnívat, že částka na pokrytí neexistuje,
- písm. c) – žalobce neskýtá žádnou záruku, že se bude pravidelně hlásit na policii, což je podloženo skutečností, že nectí předpisy ČR ani EU, jelikož pobývá na území v rozporu s rozhodnutím č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat,
- písm. d) – s ohledem na výše uvedené považuje žalovaný i toto opatření za neúčelné, žalobce se na území zdržuje neoprávněně, čímž dává najevo, co si myslí o právním řádu ČR, nadto nečinil aktivní kroky, které by vedly k jeho vycestování.

Vzhledem k tomu, že žalobce již v minulosti opakovaně nerespektoval právní předpisy, svévolně se pohyboval po území EU, existuje důvodné nebezpečí, že žalobce opakovaně dobrovolně nevycestuje, žalovaný proto nepřistoupil k uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, uložení by bylo neúčelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalovaný tak po zhodnocení zjištěného skutkového stavu došel k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující a neúčelné. Dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla doba zajištění stanovena na 30 dnů s přihlédnutím k pravděpodobné složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí, rovněž bylo přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů a náležitostí. Z běžné praxe je žalovanému známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace vycestování, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala realizovat navrácení, nepřiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce nebyla shledána.

14. Žalobce byl dne 19. 8. 2024 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu, následně byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců X. Dne 23. 8. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
18. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
19. Právní úprava ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, dle evidence SIS má žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

evidovaný aktivní návratový záznam založený dne 14. 5. 2024, žalobci bylo uloženo návratové rozhodnutí ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, dle kterého měl vycestovat z území členských států EU ve lhůtě od 14. 5. 2024 do 12. 6. 2024, což však neučinil, z území ČR nevycestoval. To žalobce nijak nepopíral.

20. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku.
21. Třetí podmínka je naplněna, pokud žalobce pobývá na území členských států EU neoprávněně. I tato podmínka byla v případě žalobce splněna, neboť nejdříve mu v řízení vedeném pod č. j. OAM-000046/ZR-2020 byl ke dni 13. 1. 2022 zrušen trvalý pobyt na území a byla mu stanovena lhůta k vycestování do 3. 2. 2024 (výjezdní příkaz platný od 5. 1. 2024 do 3. 2. 2024), žalobce však nevycestoval a svou pobytovou situaci se dostavil řešit dne 5. 2. 2024. Následně proto bylo dne 5. 2. 2024 zahájeno další řízení, a to o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249 byla žalobci pravomocně stanovena další lhůta k vycestování do 12. 6. 2024, žalobce území opět neopustil. Dne 13. 6. 2024 se rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států stalo vykonatelné, žalobce je však nerespektoval, nadále se na území ČR zdržoval neoprávněně. Z tohoto hlediska není rozhodné, jak dlouho trval předchozí pobyt žalobce na území. Ani neoprávněnost svého pobytu na území žalobce nerozporoval.
22. Soud má za to, že žalovaný v řízení vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce na území ČR pobývá souvisle od roku 1993, přičemž od roku 1997 to bylo na základě povolení k trvalému pobytu. Na území ČR má pět potomků, dceru nar. X, syna nar. X, syna nar. X, dceru nar. X a dceru nar. X, žije však pouze se dvěma nejmladšími dcerami a se svou družkou. Bydlí v družstevním bytě na uvedené adrese v X, kdy právy k bytu disponuje družka žalobce, která rovněž platí nájemné a živí celou rodinu, včetně žalobce, neboť ten nemůže z důvodu chybějícího pobytového oprávnění pracovat. Bere léky na cukrovku, kromě toho je zdravý. V zemi původu má rodiče a mladšího bratra. Žalobce byl dne 6. 12. 2019 rozsudkem Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 5 T 6/2018 pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému odnětí svobody v délce 120 měsíců, jeho osobní svoboda byla omezena od 24. 4. 2017. V této souvislosti bylo žalobci ještě během výkonu trestu odnětí svobody dne 13. 1. 2022 zrušeno povolení k trvalému pobytu a uložena povinnost do 30 dnů od propuštění opustit území členských států EU a smluvních států. Žalobce byl propuštěn o dva roky později dne 4. 1. 2024. Svou povinnost vycestovat však nedodržel, následně mu byla rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. CPR-13764-3/ČJ-2024-930310-V249, stanovena další lhůta k vycestování do 12. 6. 2024, žalobce však opět nevycestoval. Žalobce v žalobě nijak konkrétně nespecifikoval, v čem měla být skutková zjištění žalovaného nedostatečná.
23. Předmětem sporu je tak zejména otázka, zda je ve světle shora popsanych skutkových okolností uložení zajištění přiměřené a zda by dané skutkové okolnosti neodůvodňovaly uložení mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.
24. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území,

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené,

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

25. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

26. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Uvedené závěry NSS konstatoval s ohledem na zajištění dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, soud má však za to, že tyto závěry lze přiměřeně aplikovat také na zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

27. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců (zejména na stranách 4-7 napadeného rozhodnutí), kde se postupně vypořádal též s každou z alternativ dle písm. a)-d) ustanovení § 123b. Při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že žalobce měl již dostatek možností k dobrovolnému opuštění území, s čímž se soud ztotožňuje, neboť žalobci byla již dvakrát dána možnost, aby území ČR dobrovolně opustil, které však nevyužil, z jeho jednání je tak zřejmé, že dobrovolně vycestovat nehodlá, což ostatně sdělil i správnímu orgánu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se následně ke správnímu orgánu dobrovolně dostavil, neboť to nemůže zhojit jeho předchozí nerespektování jemu uložené povinnosti vycestovat. Neobstojí ani argument žalobce o nemožnosti vycestovat kvůli jeho rodinným vazbám, neboť správní orgány pravomocně rozhodly o povinnosti opustit území, kde neshledaly nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neshledal to ani Městský soud v Praze v usnesení ze dne 28. 6. 2024, č. j. 16 A 22/2024-25, kde žalobě nepřiznal odkladný účinek. To vše již vytváří vážné pochybnosti o tom, zda by uložením zvláštních opatření nebyl ohrožen výkon rozhodnutí. Žalovaný dále poukázal na to, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti v oblasti drog, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 10 let, v odnětí svobody nakonec strávil 7 let. Jeho nejmladší dvě dcery tak stěžejní část svého dětství strávily bez přítomnosti svého otce, přičemž tuto situaci zavinil sám žalobce svým úmyslným jednáním. V době vydání napadeného rozhodnutí byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn pouze několik měsíců, což je nepoměrně krátká doba v poměru k několika rokům, které strávil ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce nemá sjednanou nájemní smlouvu k bytu, ve kterém bydlí, žádný titul k bytu nedoložil, na území ČR nemá žádný majetek. K území ho tak neváže nic kromě dětí a partnerky, s těmi ale žalobce posledních 7 let vlastním přičiněním nežil. Při páchání trestné činnosti mu jistě muselo být zřejmé, že jeho jednání může vést až k odloučení od rodiny, to pro něj však nebyl dostatečný důvod, aby trestnou činnost nepáchal. Ze samotného faktu, že v místě pobytu žalobce žijí jeho děti a družka, tak dle názoru soudu nelze vyvozovat záruku, že se na tomto místě bude zdržovat, a to právě i vzhledem k tomu, že se v minulosti dobrovolně dopouštěl takového jednání, které vedlo k dlouhodobému odloučení od rodiny.
29. Co se týče zvláštních opatření uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě žalobce existují vážné pochybnosti o tom, zda by plnil uložené povinnosti. Žalobce se v minulosti opakovaně vyhýbal povinností uloženým správními orgány, rovněž se dopustil závažné trestné činnosti, přičemž již samotný uložený trest odnětí svobody ve výměře

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

10 let vypovídá o závažnosti jeho jednání. V minulosti úmyslně činil kroky, které vedly k tomu, že se svou rodinou po dobu několika let nežil. Přestože žalobce ve správním řízení za důvod svého setrvání na území opakovaně zmiňuje možnost realizace rodinného života, svým chováním v minulosti svůj rodinný život značně narušil. Žalobce navíc není ke svému bydlišti právně ani ekonomicky vázán, neboť nemá uzavřenou nájemní smlouvu, ani jiný titul, a nájemné platí jeho partnerka, nevlastní ani žádný majetek. Nelze tak předpokládat, že by žalobce dodržoval případná zvláštní opatření a zdržoval se ve svém místě pobytu či v jiném místě určeném policií nebo se ve stanovené době policii hlásil. Žalobcovo předešlé jednání neskýtá dostatečnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti, spíše naopak, je zcela reálné, že se za každou cenu bude vyhýbat správnímu orgánu s cílem setrvat na území. Opakovaně nectí právní předpisy. Ani velice obecné prohlášení žalobcova právního zástupce, že se žalobce přizpůsobí zvláštnímu opatření, pak za shora uvedených okolností není přesvědčivé a dostatečné. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný svůj závěr založil na výše uvedených individuálních aspektech případu žalobce.

30. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce namítal, že během podání vysvětlení sice uvedl, že nemá dostatečné finanční prostředky na složení záruky, nebyl si však vědom toho, že finanční záruku může za žalobce složit i jiná osoba. K tomu soud podotýká, že v protokolu o podání vysvětlení je uvedena otázka citující celý obsah § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy včetně části „*peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem anebo trvalým pobytem na území*“, na což žalobce reagoval slovy „*finanční prostředky na záruku nemám*“. A na následující dotaz, zda žalobce porozuměl všem otázkám, odpověděl, že ano. Podání vysvětlení byl navíc přítomen nejen tlumočník, ale také právní zástupce žalobce. Nelze tak souhlasit, že se žalovaný nesnažil zjistit, zda za žalobce nemůže finanční záruku složit jiná osoba, v otázce tuto možnost zmínil a žalobce na ni jasně odpověděl. Otázka byla položena srozumitelně a standardním způsobem, z okolností nevyplýval žádný důvod pro předpoklad, že žalobcem nebyla pochopena, a to i s ohledem na to, že po celou dobu byl přítomen právní zástupce žalobce, k protokolu následně nebyly uplatněny žádné námítky. Z odpovědi žalobce bylo zřejmé, že finančními prostředky na složení záruky nedisponoval, a to bez ohledu na to, v jaké výši by záruka byla případně stanovena.
31. Žalovanému nelze vytýkat, že vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, žalovaný naopak vyšel z konkrétních informací, které ve správním řízení při svém výslechu uvedl sám žalobce, dále zohlednil také skutečnosti zjištěné ze své činnosti, to vše v napadeném rozhodnutí náležitě zohlednil. Žalovaný tak v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování a respektování stanovených povinností (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

opatření, uvedené nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon rozhodnutí.

32. Soud shledal, že se žalovaný rovněž dostatečně zabýval dopady do soukromého a rodinného života žalobce (na stranách 8-9 napadeného rozhodnutí). V první řadě uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu návratového rozhodnutí ve stanovené době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho navrácení. Žalobce je dospělý, svéprávný a zdravý, na území nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky. Ve X má rodiče a bratra. Jak již soud shora odůvodnil, ani soukromé a rodinné poměry žalobce nepostačují k tomu, aby žalobci mohlo být namísto zajištění uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování. Pokud jde o rodinné poměry jako případnou překážku ve vycestování žalobce, odkázal žalovaný na rozhodnutí o povinnosti opustit území, kde byly tyto otázky podrobně hodnoceny, přičemž nepřiměřenost shledána nebyla. Žalovaný tak ve shodě s tímto rozhodnutím shledal, že žalobce na území ČR pobývá již dlouhou dobu, o trvalý pobyt přišel vlastním přičiněním, a to závažnou úmyslnou trestnou činností, v důsledku níž byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 let. Žalobce tak prožil velkou část života (7 let) svých nejmladších dcer mimo domov a na jejich výchově se tak ani nemohl výrazněji podílet. Žalobce má na území ještě další 3 starší děti (z toho dvě již zletilé), ze zjištění žalovaného však nevyplývá, že by o ně jakkoli pečoval či tvrdil výraznější vazby na děti. Děti a partnerka nejsou ani finančně závislé na žalobci, neboť ten nepracuje a nemá větší finanční prostředky, během podání vysvětlení uvedl, že je živí partnerka. Ta se o děti a domácnost byla nucena postarat sama již během žalobcova odsouzení, lze tak předpokládat, že návrat žalobce z trestu odnětí svobody byl pro rodinu minimálně z finančního hlediska spíše přítěží. Tyto otázky nicméně byly podrobně řešeny správními orgány při formulaci návratového rozhodnutí. V řízení o zajištění cizince přitom není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.

33. Soud se dále zabýval přiměřeností doby zajištění. Žalobce byl zajištěn na dobu 30 dnů dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný při určování délky zajištění přihlédl ke složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí a k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokumentů. Dále vysvětlil, že Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit eskortu přes dotyčný stát, a komunikuje s domovským státem o vzetí cizince zpět, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu návratového rozhodnutí učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je rovněž v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí popsaných výše. K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. navrácení žalobce.

34. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti vycestování žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
35. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. září 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.